

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/132/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3620010201
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3620010201.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Mariána Dunčka a JUDr. Michala Antalu, na verejnom zasadnutí konanom dňa 18. januára 2021 prejednal odvolanie obžalovaného

U. H.,

nar. XX.X.XXXX v T., trvale bytom T. XX, t. č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby Ilava, na verejnom zasadnutí prítomného,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Partizánske, sp. zn. 2T/74/2020 zo dňa 30. novembra 2020 a takto jednohlasne

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného zamietajú, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný U. H. uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), b) Tr. zák. s poukazom na §§ 138 písm. a), 139 ods. 1 písm. c), e). 127 ods. 3, 4 Tr. zák. v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na §§ 139 ods. 1 písm. c), e), 127 ods. 3, 4 Tr. zák., pretože dňa 18.08.2020 v čase okolo 14.00 h v obci T., v mieste svojho bydliska v rodinnom dome č. XX, pod vplyvom alkoholu, po tom ako rozlomil zamknuté dvere do spálne svojej matky sa vyhrážal svojej matke poškodenej Y. H., nar. XX.XX.XXXX, že ju zabije, pričom poškodenú opakovane udieral päťou do oblasti tela a hlavy a tiež ju do tela opakovane udieral aj kusom dreva, pričom uvedené konanie obžalovaného bolo spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu o život a zdravie poškodenej Y. H., nar. XX.XX.XXXX, že obžalovaný svoju vyhrážku naplní, a uvedeným konaním obžalovaný spôsobil poškodenú zranenia, a to zlomeninu VII. a VIII. rebra vpravo, zlomeninu strednej tretiny laktovej kosti vpravo, tržné rany hlavy v temenej, čelovej oblasti a pred ušnicou vľavo, zmliaždenie a odreninu tváre vľavo, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie a liečenie so sťažiením obvyklého spôsobu života poškodenej v trvaní 45 dní, z ktorej doby bol počas 3 dní, kedy bola poškodená hospitalizovaná na traumatologickom oddelení NsP Prievidza závažne ovplyvnený obvyklý spôsob života poškodenej.

Bol za to odsúdený podľa § 156 ods. 2 Tr. zák. s použitím §§ 36 písm. l), n), 37 písm. h), 38 ods. 3, 41 ods. 1 Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody na 24 mesiacov nepodmienečne, pre výkon ktorého trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. bolo obžalovanému uložené aj ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obžalovanému uložená aj povinnosť nahradiť poškodenej VŠZP, a. s., Bratislava škodu vo výške 843,66 €.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote písomne odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu. Odvolanie smerovalo proti výroku o treste. Obhajca predovšetkým uviedol, že obžalovaný spáchanie skutku úprimne oľutoval, k tomuto sa dobrovoľne priznal a napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti, pričom poškodená na hlavnom pojednávaní nevypovedala. Obhajca namietal vyslovený názor samosudcu v tom, že k závažnejším následkom nedošlo len zhodou okolností prípadu a príchodu súrodencov obžalovaného. Z výpovedí obžalovaného a týchto svedkov pritom vyplýva, že keď sa dostavili do rodinného domu už žiaden útok netrval, pričom obžalovaný a poškodená sa nachádzali na rôznych miestach v dome. Ide teda o hypotetické tvrdenie súdu prvého stupňa, ktoré nemôže mať vplyv na uloženie tak prísneho trestu na samotnej hornej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Ďalej obhajca uviedol obsah ustanovenia § 34 Tr. zák. o zásadách pre ukladanie trestu. Súčasne odcitoval tri publikované „Rozhodnutia“ z rokov 1963, 1966 a 1967 týkajúce sa revízneho princípu odvolacieho konania a zisťovania objektívnej pravdy a skutočného stavu vecí. Obhajca navrhol zmeniť rozsudok súdu prvého stupňa tak, že sa obžalovanému uloží podľa § 156 ods. 2 Tr. zák. s použitím §§ 36 písm. l), n), 37 písm. h), 38 ods. 3, 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 14 mesiacov nepodmienečne.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní navrhla prokurátorka krajskej prokuratúry odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré tomuto výroku predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaní vytýkaná žiadna chyba, pričom ani odvolací súd nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Výrok o vine urobil súd prvého stupňa po tom, čo postupom podľa § 257 Tr. por. prijal vyhlásenie obžalovaného o tom, že je vinným zo skutku uvedeného v obžalobe.

K odvolaním napadnutému výroku o treste uvádza senát odvolacieho súdu nasledovné. Súd prvého stupňa v písomných dôvodoch svojho rozhodnutia výslovne uviedol, že pri ukladaní trestu vychádzal z ustanovenia § 34 Tr. zák., pričom senát odvolacieho súdu nezistil také významné okolnosti, pre ktoré by uložený nepodmienečný trest odňatia slobody nezodpovedal zásadám pre ukladanie trestov. Pre správne určenie druhu trestu, jeho výmery, ako aj spôsobu jeho výkonu je dôležité zistenie okolností, ktoré Trestný zákon považuje za poľahčujúce - § 36 Tr. zák. alebo za priťažujúce - § 37 Tr. zák. Pomer zistených poľahčujúcich a priťažujúcich okolností má pritom priamy vplyv na výmeru sadzby trestu odňatia slobody uvedenej v Osobitnej časti Trestného zákona. Tu súd prvého stupňa správne v prospech obžalovaného rozhodol, že na odsúdenie v roku 1990 neprihliadne ako na priťažujúcu okolnosť - § 37 písm. m) Tr. zák., na základe čoho nebol pomer týchto okolností vyrovnaný alebo bol v prospech poľahčujúcich okolností. To ale súčasne neznamená, že do svojich „úvah“ pri rozhodovaní o treste nemohol zahrnúť aj odsúdenie obžalovaného (nie je zahladené) za skutok, hoci spred 30-tich rokov, ktorý je prakticky „rovnaký“, ako je to v prejednávanej trestnej veci.

Je síce možné prisvedčiť obhajcovi, že v čase príchodu detí poškodenej, súrodencov obžalovaného do predmetného domu (svedkovia Y. H. - v obžalobe nesprávne uvádzaná ako H. a Y. H.) títo uviedli, že poškodená a obžalovaný sa nenachádzali v jednej miestnosti. Dcéra poškodenej však uviedla, že do telefónu jej matka kričala „... rýchlo, rýchlo príď, lebo čo tento vyvádza...“. Taktiež svedkyňa sama vyslovila úvahu, že: „... keby som nechytla telefón, čo by jej spravil, možno by ju aj zabil...“. Z pohľadu týchto dôkazov potom možno prisvedčiť názoru samosudcu o tom, že závažnejším dôsledkom zabránil pravdepodobne príchod súrodencov obžalovaného do domu.

K odvolaním namietanej výmery uloženého trestu odňatia slobody je potrebné uviesť, že tento nebol uložený na samej hornej hranici trestnej sadzby, ako je to uvedené v odvolaní. Postupom podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. došlo k úprave trestnej sadzby pri trestnom čine podľa § 156 ods. 2 Tr. zák. - trest odňatia

slobody na 1 rok až 3 roky tak, že horná hranica trestnej sadzby bola znížená na 28 mesiacov (zníženie o 8 mesiacov). Uložený trest odňatia slobody súdom prvého stupňa je teda o 4 mesiace nižší ako je horná hranica trestnej sadzby. Prakticky bol pritom obžalovanému uložený trest odňatia slobody nad polovicou trestnej sadzby, keď súd prvého stupňa správne prihliadol na to, že obžalovanému bol takto ukladaný úhrnný trest odňatia slobody za dva úmyselné prečiny. Preto uloženie trestu odňatia slobody vo výmere len nad dolnou hranicou trestnej sadzby, ako to navrhoval obhajca, by prichádzalo do úvahy pri spáchaní len jedného z dvoch úmyselných prečinov, z ktorých obidva porušili, resp. ohrozili život a zdravie matky obžalovaného.

Súd prvého stupňa pritom správne z pohľadu účelu trestu poukázal aj na potrebu morálneho odsúdenia páchatel'a - § 34 ods. 1 Tr. zák., ktorý „brutálne“ fyzicky napadol svoju matku, ktorá má vyše 80 rokov.

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, pretože nezistil, že uložený trest odňatia slobody je neprimerane prísny - § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por.

Pre úplnosť senát odvolacieho súdu dodáva k „judikatúram“ uvádzaným v odvolaní obhajcom, že tieto sa z pohľadu „revízneho princípu“ odvolacieho konania a jeho obsahu týkajú Trestného poriadku účinného do 31.12.2005. Niet pritom pochybností, že skutkový stav veci bol v predmetnej veci správne zistený.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.